

JESSICA SAUNDERS

LIEFS
VAN MIJ

Vertaling Anna Livestro

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Jessica Saunders
Oorspronkelijke titel: *Love, Me*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Anna Livestro
Omslagontwerp: Sara Wood
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Lady:amesto / Shutterstock
Foto auteur: © Amanda Berce
Zetwerk: Crius Group, Hulsthout
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1482 1
ISBN 978 94 027 7109 1 (e-book)
NUR 302
Eerste druk februari 2024

Originele uitgave verschenen bij Union Square & Co.
This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic, Inc. and Marianne Schönbach Literary Agency. The author of this work asserts all moral rights.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PROLOOG

‘Man of the Hour’ door Liz Randolph (Hollywood Reporter)

Jack Bellow wacht op me in de lobby van Chateau Marmont. Het aantal acteurs dat eerder dan ik aanwezig is voor een interview kan ik tellen op de vingers van één hand, en ik voel me een beetje ongemakkelijk als ik hem daar zie zitten. Dat gevoel blijkt onterecht. Meneer Bellow begroet me meteen met een hartelijke omhelzing, ook al heb ik maar één keer eerder contact met hem gehad, via de app, en dat was om deze afspraak te plannen. Hij biedt aan om koffie voor me te halen zodat ik mijn spullen klaar kan leggen. Hij heeft geen haast, zegt hij, dus ik mag gerust de tijd nemen.

Meneer Bellow is letterlijk de meest ontwapenende beroemdheid die ik ooit heb meegemaakt. Dat zeg ik meteen tegen hem, waarop hij begint te lachen. ‘Ja, dat had ik al vroeg door: dat aardig zijn me meer punten opleverde.’ Dus waar kunnen we dit interview beter beginnen dan bij zijn jeugd.

‘Ik kom uit een heel gemiddeld nest. Ik ben opgegroeid op Long Island met gescheiden ouders en een jongere zus. We woonden meestal bij mijn moeder en stiefvader en die waren vrij gemakkelijk. Het was echt buitenspelen geblazen tot mijn moeder me binnenriep voor het eten.’

Meneer Bellow is nog steeds goed bevriend met Alexandra Hirschfeld, een scenarioschrijfster en aanstormend regisseur met wie hij naar de middelbare school ging. Hoe zij hem om-

schrijft? ‘What you see is what you get, dat is echt zo met Jack. Hij is een relaxte vent. Ik geloof niet dat hij zichzelf nou zo interessant vindt, of zelfs maar knap, dus zijn succes is voor hem nooit iets vanzelfsprekends.’

Voor een buitenstaander is Jack Bellow allesbehalve gewoon. Hij studeerde af aan de State University of New York, in Albany, en ging daarna naar het befaamde Juilliard om daar een toneelopleiding te volgen. Meneer Bellow sprak over zijn tijd in Albany als zijn verloren jaren, waarin hij vooral veel feestvierde en alleen naar college ging als het hem uitkwam. Hij studeerde Engels en omdat hij niet echt een doel had na zijn afstuderen koos hij voor acteren, ook omdat hij dat op de middelbare school altijd zo leuk vond. Van Juilliard had hij weleens gehoord, vage-lijk, toen hij zich daar aanmeldde, maar hij had geen idee hoe exclusief het instituut precies was. Zijn ervaringen aan Juilliard hebben zijn leven voorgoed veranderd, zegt meneer Bellow. Hij wist niets van het vak en hoewel hij vandaag de dag ontkent dat hij methodacting inzet voor zijn werk – ‘Stanislavski? Nooit van gehoord,’ zei hij voor de grap toen hem werd gevraagd naar de godfather van die methode – noemt hij zijn opleiding als de reden waarom hij zijn lichaam beter beheerst en inziet wat het nut is van hard werken.

Hij kreeg relatief snel succes toen hij kort na zijn afstuderen een rol bemachtigde in de advocatenserie *Sanctions*. Daarna werd hij gecast als David Crump in de geliefde sitcom *Plus Size*, die meerdere jaren liep in de jaren tien van deze eeuw, en werd hij een begrip. Meneer Bellow in de rol van David, samen met zijn tegenspeelster Jenny Pelch als Margaret, waren het groot-

ste 'krijgen ze elkaar of niet?'-koppel sinds Ross en Rachel. Ik vertelde hem dat mijn vriendinnen en ik geobsedeerd waren door *Plus Size* en dat we ons voor een halloweenfeest op school zelfs een keer verkleed hadden als de vier hoofdrolspelers. Ik had al snel spijt van mijn bekentenis, maar meneer Bellow vond het geweldig en vroeg meteen op een schijnbaar kenmerkende enthousiaste manier om een foto, die ik toen opzocht in mijn telefoon.

Het moet moeilijk voor hem zijn geweest dat zijn ouders uit elkaar gingen. Dit ontkent hij, wat niet echt verrassend is. Het was beter voor zijn ouders om niet bij elkaar te blijven, zegt hij, en hij en zijn zus hadden elkaar als ze van het ene naar het andere huis pendelden. 'Ik heb wel te doen met kinderen die dit meemaken, want ik weet dat het ook moeilijk kan zijn. In mijn nieuwe film speel ik een gescheiden vader, dus die emoties kon ik kanaliseren en zo kon ik mezelf weer in die situatie verplaatsen. Al kwam er voor ons door de scheiding een einde aan de spanning waarmee we dag in, dag uit leefden. Dus ik denk dat het soms juist beter wordt voor de kinderen in plaats van slechter.'

Seamless, dat dit voorjaar wordt uitgebracht, is het verhaal van twee getrouwde stellen die in feite van partner wisselen. Het script spreekt meneer Bellow aan omdat hij nog nooit een vader had gespeeld en hij wilde weleens even in die schoenen stappen. 'Het was spannend om te zien hoe relaties in de loop der tijd kunnen veranderen en dat de beslissingen van de personages ingegeven werden door liefde, ook al deden ze allerlei dingen fout,' zegt hij bijna weemoedig.

Sinds zijn scheiding van actrice Fiona Drake, die een paar jaar geleden plaatsvond, is meneer Bellow berucht om het feit dat hij weigert het over zijn liefdesleven te hebben. Toch is zijn huidige relatie met Cassandra Willis, het voormalige supermodel, tegenwoordig actrice, goed gedocumenteerd. Je zou zeggen dat deze prachtige ster misschien eindelijk weer wil settelen. Meneer Bellow zit nu tussen twee films in en heeft de vrijheid, naar hij zegt, om projecten uit te kiezen die iets voor hem betekenen. Hij vertelt dat hij aan het begin van zijn carrière een paar fouten heeft gemaakt (al zou ik niet weten welke) doordat hij bijna elke rol aannam die hem werd aangeboden. Op dit moment heeft hij een stapel scripts op zijn bureau liggen waar hij zich doorheen werkt.

Ik vroeg hem naar iets wat ik me bij veel succesvolle acteurs afvraag: is het wel echt zo leuk om een beroemdheid te zijn? Hij leidt een leven waar de meesten van ons alleen maar van kunnen dromen – maar denkt hij weleens na over hoe het leven eruit zou hebben gezien als hij bijvoorbeeld leraar was geworden?

‘En dat ik dan getrouwd was met mijn jeugdliefde?’ antwoordt hij lachend. ‘Als ik eerlijk ben, de hele tijd.’

En omdat we het hier over Jack Bellow hebben, is dat alles wat ik uit hem krijg.

1

Nu

Rachel Miller werd om drie uur 's nachts wakker van haar zevenjarige dochter die in haar oor fluisterde dat ze naar de wc moest. Ze probeerde haar ergernis te onderdrukken terwijl ze uit bed stapte, heel voorzichtig, om haar slapende man niet te storen.

‘Kom maar mee dan, snoetje,’ fluisterde ze. Ze nam Emma bij de hand en nam haar mee naar de badkamer, pal naast de slaapkamer van haar dochter. Rachel stopte haar kort daarna in en liep terug naar haar eigen bed. Alleen was ze nu tot haar frustratie klaarwakker.

Vier uur later stond ze doodmoe naakt in haar inloopkast te twijfelen tussen twee bijna identieke zwarte broekpakken. Uiteindelijk pakte ze er eentje en greep toen naar een crèmekleurige blouse, al wist ze niet zeker of ze die kleur wel kon hebben met haar bleke huid. Ze legde hem terug en koos een smaragdgroen zijden hemdje. Ze wist dat het haar ogen beter uit liet komen, en trouwens, groen was een gelukskleur, of niet soms?

‘Tandenpoetsen! Zijn jullie al bezig? Nog twintig minuten, jongens!’ riep Rachel in het luchtledige terwijl ze haar beha om haar middel vast probeerde te haken.

Emma kwam zo fris als een hoentje binnenstormen, hoewel haar roodblonde krullen nog een grote warboel waren. ‘Mama, ik zie je borsten!’

‘Emma, lieverd, heb je je tanden nou al gepoetst?’ Haar dochter liet haar adem ruiken als bewijs.

‘Oké, ga maar naar beneden en eet wat.’

Max, Rachels zoon van tien, schreeuwde vanuit de hal dat hij zijn Chromebook niet kon vinden.

‘Dan, wil jij hem even helpen, alsjeblieft? Ik heb hier vanmorgen geen tijd voor,’ riep Rachel terwijl ze haar badkamer in liep om zich verder klaar te maken.

‘Die ligt hier beneden,’ riep Dan vanuit de keuken, zonder verder aandacht te schenken aan de gezinsdrukke om zich heen.

Rachel staaarde in de spiegel en begon zich gewoontegetrouw op te maken. Als dertiger had ze niet veel meer nodig gehad dan wat blush en mascara. Maar inmiddels vereisten de kringen onder haar hazelnootbruine ogen een serieuze hoeveelheid concealer en had ze haar doorzichtige lipgloss ingeruild voor een dekkende lippenstift. Ze stak haar schouderlange kastanjebruine haar op in een strakke knot en besepte weer eens hoe blij ze was dat je tegenwoordig keratinebehandelingen kon krijgen. Afgezien van de tien extra kilo’s waar ze na Emma niet meer vanaf kwam, was Rachel grotendeels tevreden met haar uiterlijk. Ze pakte snel haar lievelingshakken, die haar kleine gestalte een paar centimeter extra zelfvertrouwen gaven, en ging toen naar beneden, waar ze de keuken in liep.

‘Ik heb helemaal niet meer gemerkt dat je naar bed kwam,’ zei Rachel tegen haar man, terwijl die koffie voor zichzelf inschonk. ‘Ben je nog tot laat opgebleven?’

‘Nee,’ zei Dan, en hij keek op van zijn telefoon. ‘Je was waarschijnlijk al vijf minuten nadat je naar boven ging vertrokken, zoals altijd.’

Rachel negeerde zijn opmerking en ging even naast hem zitten terwijl ze in stilte het pleidooi doornam dat ze die dag in de rechtszaal moest houden. ‘Shit, ik ben vergeten lunchpakketjes te maken.’

Dan keek weer op, keek haar even aan, zich misschien afvragend

of dat zijn probleem was, en ging toen weer door met scrollen op Instagram.

Rachel sprong op, belegde snel twee broodjes met kalkoenfilet en stopte die in de lunchtassen van haar kinderen, samen met een mandarijntje en een zakje mini-Oreo's. Dat moest maar genoeg zijn.

'Eet eens door, lieverd,' zei ze met een blik op haar dochter, die langzaam haar ontbijtgranen zat te eten. 'We moeten opschieten.'

'Max, we gaan nú weg,' riep Rachel naar boven. Een paar minuten later kwam Max zijn rommelige slaapkamer uit en holde de trap af. Rachel gaf hem een muffin om in de auto op te eten en wees naar zijn rugzak om hem eraan te herinneren dat hij die mee moest nemen.

'Doeg, Dan!' riep ze naar haar man toen ze vertrokken, waarna ze de deur achter hen dichttrok.

Rachel reed haar auto uit hun garage. Het raakte haar dat Dan niet had aangeboden om de kids die dag naar school te brengen of überhaupt iets te doen om te helpen. Hij had haar niet eens succes gewenst. Terwijl hij wist hoe belangrijk deze zaak was.

Zeven minuten later kwam ze aan bij Sutton Elementary, in het pittoreske stadje Ridgevale in Westchester, New York, en ging achter de andere SUV's staan. 'Max, liefje, vergeet niet dat je vandaag na school naar Hebreeuws moet. Becca rijdt jullie daarheen. En Em, Justine brengt jou en Olive naar ons om te spelen. Leuk, hè?'

Haar kinderen knikten van ja en sprongen uit de auto.

Rachel draaide het raampje omlaag. 'Oké, dag jongens, lief zijn vandaag. Ik hou van jullie.'

'Doei, mam! *Love you!*' riep Emma achterom, zodat de hele wereld het kon horen. Haar grote zoon zwaaide en liep naar zijn vrienden.

Rachel moest over een halfuur in de rechtbank zijn. Ze zette de

radio aan en de molen in haar hoofd begon te draaien. Was haar zoon nou afstandelijker geworden, vroeg ze zich af. Hij was altijd zo aan haar gehecht geweest. Misschien moest ze een reisje naar Legoland plannen, met z'n tweetjes of zo. Willen jongens van tien eigenlijk nog wel naar Legoland? Rachel zuchtte en probeerde zich te concentreren op de zaak die ze moest bepleiten.

Ze zocht een parkeerplaats en checkte haar telefoon voordat ze het gerechtsgebouw binnenliep. Ze had een paar onbelangrijke mailtjes ontvangen en eentje van Jerry Rich, haar baas, die ze snel bekeek.

JERRY RICHER: Veel succes vandaag. J.R.

Rachel wist best dat Jerry haar dit niet stuurde om haar te steunen. Haar cliënt, Carraway, zou hun mogelijk nog veel meer werk kunnen opleveren en Jerry had gewoon dollartekens in z'n ogen. Ze hoopte dat ze een gelijkwaardige partner zou worden als ze inderdaad meer werk zou binnenhalen en dat Jerry haar dan misschien eindelijk eens als een gelijke zou behandelen. Rachel schudde haar zenuwen van zich af en liep het White Plains Courthouse binnen, waar ze Marcelo begroette, dezelfde beveiligingsmedewerker die al zolang Rachel praktiseerde bij de incheckbalie voor advocaten stond.

'Mevrouw Miller, hoe gaat het?' vroeg Marcelo.

'Prima, Marcelo. En hoe vaak heb ik je nou al gevraagd of je me gewoon Rachel wilt noemen?'

Ze overhandigde hem haar mobiele telefoon voordat ze door het röntgenapparaat liep, al vond ze het lastig dat ze die af moest staan. Ze herinnerde zichzelf eraan, zoals ze voor elke rechtszaak deed, dat de school Dan heus wel zou bellen als ze haar niet konden bereiken,

en als Dan niet opnam, hadden ze ook het nummer van haar moeder nog. Als er iets zou gebeuren – en er zóú niks gebeuren, berispte ze zichzelf – dan kwam het wel goed, ook al wist zij er dan niets van op het moment dat het gebeurde.

Rachel liep de lobby van het enorme gerechtsgebouw in en stapte in de overvolle en gammele oude lift. Die kwam trillend tot stilstand bij elke verdieping en dan hield ze steeds even haar adem in. Ze stapte uit op de vierde verdieping en liep naar de lijst die buiten de rechtszaal lag om zich aan te melden. Daar stond het. *Randall Preston tegen Carraway, Inc.* De advocaat van meneer Preston, Lou Vasquez, had zich al aangemeld namens de eiser en stond in de gang, geflankeerd door een collega en zijn cliënt. Lou bood een wat intimiderende aanblik, want hij was een van de meest vooraanstaande advocaten in New York, maar ze wist dat zij het recht aan haar kant had. Hij zag haar staan en zwaaide naar haar vanaf het andere eind van de gang.

Rachel ging op het bankje zitten en bladerde door haar aantekeningen, totdat ze haar oude studievriend Gabe Lancaster uit de lift zag stappen. Gabe werkte als bedrijfsjurist bij Carraway en toen het bedrijf in New York werd aangeklaagd wegens letselschade, had hij Rachel gevraagd om die zaak op zich te nemen.

Gabe omhelsde haar even snel en vroeg haar of ze er klaar voor was. Ze kon zijn zenuwen voelen. Er hing voor hen allebei veel af van deze zaak, maar Gabe leek zich veel meer zorgen te maken dan zij.

‘Het komt goed,’ zei Rachel geruststellend. ‘De argumenten staan als een huis en de expert die Vasquez heeft ingehuurd is waardeloos. Dat weten we toch?’

‘Thanks,’ zei hij, en zijn bewondering voor haar klonk door in zijn stem. ‘Waarom hebben niet alle externe advocaten die ik inhuur zo-

veel zelfvertrouwen als jij? Oké, leid me even een beetje me af: hoe is het leven?’

‘Het leven...’ Rachel glimlachte. ‘Het leven is supersaai. De kinderen doen het geweldig, zitten op turnen, voetballen, enzovoort.’

‘En de man?’ vroeg hij.

Rachel lachte. Ze waren studiegenoten van elkaar en Gabe had het Dan nooit vergeven dat hij Rachel in hun derde jaar had ingepikt terwijl ze in zijn studiegroepje zat.

‘Met hem is alles prima. Gewoon, Dan.’

‘Dus nog altijd een feestbeest?’

Ze lachte. ‘Jaja, hij speelt nog steeds bierpong.’ En negeert zijn vrouw zoveel mogelijk, dacht ze bij zichzelf.

Rachel zag de advocaat van de wederpartij de rechtszaal in lopen, waarna zij ook opstonden en naar hun plaatsen vooraan liepen. Ze nam de zaal in zich op. Die leek eerder een schoolaula dan een rechtszaal, met zijn houten banken en plafonnières. Ze bladerde nog een keer door haar aantekeningenblok. De rechter, Edith Bronheim, kwam binnen en Rachel en haar collega’s stonden als één man op. Zodra de rechter haar papieren in orde had en comfortabel zat, riep de griffier van de rechtbank Rachel op om haar pleidooi te houden.

Rachel haalde diep adem en naderde het podium. ‘Goedemorgen, mevrouw de rechter. Mijn naam is Rachel Miller en ik treed op namens gedaagde, Carraway Incorporated, dat het de rechtbank moge behagen.’ Ze vervolgde haar pleidooi door te stellen dat het pijnblokkerende apparaat van Carraway dat in de rug van de eiser was geïmplanteed niet defect was, waarbij ze het gebrek aan bewijs en die minkukel van een expert van de eiser aanvocht. ‘Dit is een zaak die maanden geleden al verworpen had kunnen worden, mevrouw de rechter, ware het niet

dat we een nodeloos onderzoek moesten laten verrichten voordat we op dit punt aankwamen. Carraway heeft in deze zaak aanzienlijke juridische kosten moeten maken en daarom vragen we om onmiddellijke verwerping, en een veroordeling van wederpartij in de kosten. Dank u, mevrouw de rechter.'

Rachel stond zwijgend te wachten tot de rechter haar vragen zou stellen. In plaats daarvan knikte rechter Bronheim naar haar en riep de aanklager op om zijn zaak te bepleiten. Rachel ging tevreden achter de tafel van de verdediging zitten en luisterde naar Lou Vasquez, die maar doorzeurde over het defect in de waarschuwingssignalen en beweerde dat het apparaat dat in de ruggengraat van zijn cliënt was geïmplanteerd hem nog meer letsel had toegebracht. Hij klampte zich duidelijk vast aan alle feiten die hij kon vinden om de zaak nog langer te kunnen rekken.

De rechter viel hem na een minuut of vijf in de rede. 'Oké, meneer Vasquez. Dank u. Ik neem dit in beraad en zal met een schriftelijke uitspraak komen. Wat is mijn volgende zaak?'

Rachel wist dat dit een goed teken was. Lou keek naar zijn collega, die grimaste en Rachels inschatting bevestigde. Ze pakte haar spullen en leidde Gabe de rechtszaal uit. Eenmaal buiten liep Lou naar hen toe. 'Mooi optreden daarbinnen, mevrouw Miller. Zullen we even gaan zitten om te praten over een schikking?'

'Nou, ik zou niet weten waarom niet, Lou.'

Nog geen halfuur later stemde Carraway ermee in om de eiser honderddertigduizend dollar te betalen voor de geleden schade. Voor Lou Vasquez, die daar een derde van zou krijgen, was dat een fors verlies, maar voor Rachel was dit een geweldige dag.

'Volgens mij zijn jullie nu binnen,' zei Gabe terwijl Rachel met

hem naar beneden liep. Net als de meeste bedrijven had Carraway meerdere rechtszaken lopen door het hele land en Rachels firma, Silver and Frank, wilde dolgraag het belangrijkste advocatenkantoor van Carraway worden.

Rachel glimlachte dankbaar naar Gabe toen ze naar de balie liepen om hun telefoons op te pikken voor ze het gerechtsgebouw verlieten. 'Ik waardeer het heel erg dat je me dit toevertrouwt, Gabe.'

'Mevrouw Miller – ik bedoel Rachel, sorry,' onderbrak Marcelo zichzelf wat onbehouden, 'hier is je telefoon. Hij heeft als een dolle liggen zoemen.'

Rachel nam haar telefoon van hem over en wierp er snel een blik op. Ze had zesenzeventig gemiste appjes in de moederapp van Ridgevale en drie gemiste oproepen van haar beste vriendin Becca. Ze fronste. Gelukkig had de school niet gebeld.

Ze schonk Gabe een glimlach en gaf hem een zoen op zijn wang. 'Ik moet ervandoor. Ik zal even de agenda's checken en dan regel ik een bespreking.'

Rachel liep naar de parkeerplaats en keek weer op haar telefoon. Ze kon het begin van deze nieuwe chat in de moederapp niet vinden en omdat ze van beneden naar boven las, had ze geen idee waar het over ging. Laat ook maar, dacht ze, terwijl ze de motor van haar auto startte en haar telefoon aan de lader legde. Becca zou haar wel bijpraten. Rebecca Darner, Rachels beste vriendin sinds hun eerste studiejaar en een medemoeder op Ridgevale, was veel beter op de hoogte van het reilen en zeilen van de andere moeders en filterde alle roddels vaak even snel voor Rachel.

'O mijn god, Rachel. Eindelijk!' zei Becca na onmiddellijk op te hebben genomen.

‘Waarom heb ik acht miljoen appjes?’ vroeg Rachel terwijl ze de parkeerplaats van de rechtbank af reed en op weg ging naar haar kantoor.

Becca haalde hoorbaar adem. ‘Ik bracht vanmorgen de kinderen naar school en toen vroeg Michelle me of het waar was dat jij iets met Jack Bellow hebt gehad op de middelbare school.’

‘Oké...’

‘En toen kwam Amy naar me toe en die liet me haar telefoon zien.’

‘Wacht, gaan al die appjes dan over mij?’ Rachels maag kromp ineen.

‘Heb je helemaal nog niet naar je telefoon gekeken?’

‘Ik was in de rechtbank, dus ik had hem niet bij me. Wat is er aan de hand?’

‘Niet flippen, hoor. Maar het gaat dus over jou en Jack.’